ברף. וליכא לשנויי בשלא הגיעא לצירוף בדמשני בפרק אמר להם הממונה (יותא דף לד: ושם)ג דסתם מיחם הגיע לצירוף הוא:

מידר מיחם שפינה הימנו מים קתני המיחם שפינהו קתני. מימה והכמיב ופנו את הבית (ויקרא יד)ה ואנכי פניתי הבית (בכאשית כד) סולו פנו דרך (ישעיה 10) וכן בש"ס ש פנו מקום לבר ליואי שאינו מפנה אלא מה שבחוכם וי"ל כיון דבכמה מקומות החכר פינוי על הדבר

המפנין כגון די המפנה חפליו מזוית לזוית לזוית הי מפנין ד' וה' קופות מיפנין כגים (מבית) הטומאה מי(מבן) ועמיד לפנותו לא הוה ליה למנקט פינהו

ג) וכתובות עו:ן, ד) וערוב׳

כ:ן, ה) ולה׳ קכו:ן, ו) ופנו

א) לסברת התום' אליבא לטפוע שלום על פני לרש"י דאינו מלרף אלא כשהוא מלא ממש לריך למחוק חיבות כל עיקר:

לעזי רש"י

מוסף תוספות

א. ע"י חום זה. ריטנ"א. ב. וכולי עלמא. רשנ"א. ב. וכולי עלמא. רשנ״ל. ג. גבי עששיות של ברזל [שהיו מחמייי הכפורים. ליטנ״א] הכפורים. ליטנ״א] [ר]מטילין לו. רשנ״א. להפיג צנתו. ליטנ״א. T. שע״ג האור. מוס׳ הכל״ש. ה. אע״פ שאינו מפנה אלא כלי הבית. תום׳ הפנה אלא כלי חבית: עום הרל"ש, 1. דהיינו שמפנה הדרך ומסלק האבנים. תוס' הרל"ש, וכי תימא הדרך ומסלק האבנים. מוס' הלח"ש. וכי תימא לשון תורה לחוד. ליטנ״h. . ואיז עתיד לפנותו. עפר. ו. ראין עתיד לפנותו, עפר. מוס׳ הלח״ש. ח. במתכוין. מוס׳ הלח״ש. ט. אפי׳ במתכוין. מוס׳ הלח״ש. י. הלכך כשאין מתכוין, הרא"ש. מוס' מותר. יא. [דאיתא התם] כל היכא דכי מכוין איכא איסורא דאורייתא גזר ר"ש אבל בחריץ דליכא איסורא דאורייתא איסורא דאורייתא לא גזר'. [ו]אפ״ה אסר ר' יהודה דבר שאין מתכוין. מוס' הלס״ע, יב. נהי דמצי למימר דניחא לי' למיפרך דאביי אדאביי, טפי הו״ל לאתריי ממילתא דר׳ יהודה דמתניי בהדיא. מוס' יומל לד: ד״ה הני. יג. מן התורה. מוס' יומל לד: ד״ה הני. ד. ואע״ג דמדרבנן אסור, אין שבות במקדש. תוק' יותל לד: ד"ה במקדש. תוס' יונת לר: ד"ה הני. 10. מי אמר אביי דדבר שאין מתכוין לא מיתסר אלא מדרבנן, והתניא וכו'. תוס' יומל לר: ד"ה הני. 10. למישרי מילה במקום מוס' הרא"ש. בהרת. יו דל״ר מלארם מחשרם ליטנ״ל, י∏. שאין מתכוין כמתכוין. תוס׳ יותל לד: ד״ה הני. יט. דבעינן שיחשב לעשות המלאכה שיחשב דעשות המלאכה שהוא עושה. מוס׳ יומל לד: ד״ה הני. כ. והיינו מה שתירץ לו שם אביי מעיקרא, אלא שהתלמוד לא היה מבין תירוצו, ועכשיו פי׳ אביי דמשום דענטיו פיי אביי דמשום דהוי דרבנן ואין שבות במקדש הוא דקאמר. ליטנ״6. כא דאסרינן צירוף בלא מתכוין לר׳ יהודה דלא שרי התם אלא מדאורייתא גבי מותר שבת. תוס׳ יומא לד: ד״ה רג דמחייר חטאח. ספ, כגרומחייב חסאות. תוס׳ כריתות כ: ד״ה סבירת. בT. היינו טעמא דמחייב ר' יהודה, משום. תוס' כריתות כ: ד"ה סכירא. כה. כשחותה גחלים. מוס׳ בוז. כשוותי גוולים. מוסי הלס"ע. בו. וכיון דהוי פסיק רישיה, כמתכוין דמי. מוס' יומל לד: ד״ה הני. בו. ואע"ג דל"צ להבערה והויא לה מלאכה שאינה והויא לה מלאכה שאינה צל"ג, ס"ל נמי בהא כר' יהודה דאמר מלאכה שאינה צל"ג חייב עליה. מוס' יומל לד: ד"ה הני. כח. לאו משום דלא חשיב בון גאו משום דרא חשיב לי׳ מלאכת מחשבת דהא כ״ה דלר׳ יהודה הויא מלאכת מחשבת, ה״נ לר״ש כיון דהוי פס״ד וכו׳ אלא היינו טעמא דר״ש דפטר. מוס יוומל לו: ד״ם

אלא פנה ממנו מים כיון דאיכא למיטעי: ביחם שפינה במנו מים לא יתן לתוכו מים כל עיקר מפני שמצרף ורבי יהודה היא. אכל לר״ש שרי אע"פ שמלרף כיון דאינו מבשל כגון שיש בו מים הרבה שחין המיחם מספיק לבשל רוב המים שבתוכו כדאשכחן בפרק אמר להם הממונה (יומא דף לד: ושם) שאין מבשל ומלרף דקאמר רבי יהודה מביאין עששיות של ברזל ומטילין לתוך המים שתפיג לינתן ואם היה מבשל היה אסור ואפ״ה פריך והלא מלרף ואע״ג דאביי סבר כר"ש דהא אמר לעילי כל מילי דמר עביד כרב לבר מהני חלת דעביד כשמואל וחד מינייהו הלכה כר"ש בגרירה ומסתמא אביי כרבה

והלא מצרף ר' שמעון היא דאמר ¢דבר שאין מתכוין מותר מתקיף לה אביי מידי מיחם שפינה ממנו מים קתני מיחם שפינהו קתני אלא אמר אביי הכי קאמר המיחם שפינהו ויש בו מים חמין לא יתן לתוכו מים מועמין בשביל שיחומו אבל נותן לתוכו מים מרובים כדי להפשירן ומיחם שפינה ממנו מים לא יתז לתוכו מים א כל עיקר מפני שמצרף ור' יהודה היא דאמר דבר שאין מתכוין אסור אמר רב ל"ש אלא להפשיר אבל לצרף אסור ושמואל אמר אפי' לצרף נמי מותר לצרף לכתחילה מי שרי אלא אי איתמר הכי

מומר איתמר אמר רב לא שנו אלא שיעור להפשיר אבל שיעור לצרף אסור ושמואל אמר אפי' שיעור לצרף

כנים תפני הטותחה ברכות כח:], ז) [עפר ועתיד לפנותו עירובין עט.], **ח**) דף כב., ע) [לעיל כב.], י) [ל"ל והלא מלרף. כשכלי מתכות חם ונותן לתוכו לוכן מחזקים את הכלי וזו היא מותר מן התורה. דבש תנ גמר מלאכת הצורפין שרתיחת האור כ) וע"שן, ל) ול"ל מאליהן מפעפעתו וקרוב להשבר והמים מלרפין פעפועיו. שולדי"ר בלע"ז: ל) [ע ט], ל) [כ כ מונייאן ר"ח בר' לדוק סבר. דבש ממר], מ) [ל"ל נקט ר"ח בר' לדוק. דבש ממר], ל) [וע"ע שפינהו. משמע שפינהו לעלמו מעל תוספות בסמוך ד"ה ל"ש ותוס' לקמן מב. ד"ה אפי האור: אבל ללרף. שפינהום ממנו ותום לקמן מבי 7 ים מפי ותום' לקמן קג. ד"ה לא לריכא ותום' לקמן קיא. ד"ה האי ותוספות יומא לד: ד"ה ה"מ ותוספות סוכה לג: החמין: הכי איתמר לא שנו. דפינהו שרי לתת לתוכו לוכן: אלא שיעור להפשיר. ולא ללרף כגון שלא מלאהו ד"ה מודה ותוספות כתובות כולו. ורב משמע ליה פינהו כרב ה: ד"ה את"ל ועוד שם ו. אדא שפינה ממנו חמין: אפינו שיעור ללרף. שמלחהו כולו:

הגהות הב"ח (ה) תום' סוף ד"ה מיחס וכו' וכיון שאינו נהנה. נ"ב ע"ל פ' כלל גדול דף עח בד"ה טפי ניחא:

גליון הש"ם

היין המחם שפינה תום" ד"ה מיחם שפינה מתבוין אלא מדרבנן. וכ"כ כ"י לקמן קכא ע"ב ד"ה לפי מומו. ועיין לקמן דף לה ע"א חוס' ד"ה המכבד:

רב נסים גאון

מתכויז מותר. וזה העיקר בפרק במה מדליקיז ודף רחו רתניא ר"ש אומר גורר אדם שלא יתכוין לעשות חריץ. ר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור. עיקר דברי ר' יהודה במשנה . דברי ר' יהודה במשנה במסכת יו"ט בפ' יום טוב במסכת יו״ם בפי יום טוב שחל להיות ערב שבת [דף כג] דתנן ר' יהודה אומר אין מקרדין ביו״ט מפני שהוא עושה חבורה, ובגמ' גרסי ר' יהודה סבר פסולי המוקדשין [דף לג] שנינו בכור שאחזו דם אפילו מת אין מקיזין לו את הדם דברי ר' יהודה הרי מיכן תדע שר׳ יהודה סבר דבר שאין מתכוין אסור ור"ש [סבר] דבר שאין מתכוין מותר.

רריוו חוואל

אוקמא מיחם שפינהו מע"ג אוקמא מיוום שפינוו מע ג הכירה ויש בו מים חמין לא יתן לתוכו מים מועטין בשביל שיחמו, אבל נותן בשביל שיחמו, אבל נותן לתוכו מים מרובין כדי לפשר. פינה ממנו החמין לא יתן לתוכו מים כל עיקר מפני (הוא) שמצרף, ור' יהודה היא דאמר דבר שאין מתכוון אסור. אמר רב לא שנו אלא מים מועטין שיעור להפשיר אבל מים מרובין שיעור לצרף אסור. פי׳ צירוף, הכלי בעת שיתחמם נעשה הכלי בעת שיתחמם נעשה כגחלת וכשמביאו בשעת גמר מלאכתו בצונן מחזקתו ולוטש פניו ונמצא לו כמו צירוף, רב אמר שיעור לצרף אסור ושמואל אמר

רביה סבירא ליה מ"מ מוקי מתניתין כרבי יהודה משום דחשיא ליה מידי מיחם שפינה ממנו מים קחני ורב אדא לא חייש לקושיית אביי ומוקי לה כהלכתא כר"ש ול"ג לעיל אמר רב אדא בר מחנא אמר רב דרב סבר ש כר׳ יהודה בגרירה ועוד דבהדיא מוקי בסמוך מתני׳ כר׳ יהודה ול״ל דלא הוי פסיק רישיה שיכול להיות שלא ילרף דבפסיק רישיה מודה ר"ש והא דפריך והלא מלרף ה"ק והלא שמא מלרף קשה דהכא משמע דבלירוף אסר ר' יהודה נמי דבר שאין מחכוין ובפרק אמר להם הממונה גרים רש"י ה"מ דאורייתא אבל הכא לירוף דרבנן ול"ג אין שבות במקדש ומפרש דדוקא בדבר שהוא מן התורה" אית ליה לר" יהודה דבר שאין מתכוין אסור אבל בלירוף שהוא דרבנן" לא' ומיהו בלאו הכי קשה לפי׳ דהא ר' יהודה אסר בגרירה במתניתין דבילה דפרק י"ט (דף כג:) דתנן ואינה נגררת אלא ע"ג כלים דמשמע אבל ע"ג קרקע לא ומוקמינא כר' יהודה דאסר באין מתכוין אע"ג דבגרירה ליכא איסורא דאורייתא אפי׳ במתכוין כדמשמע בסוף פירקין דהוי חורש כלאחר ידיא ועוד דשמעתא דהתם קשה דמשני אביי אפי׳ תימא כשהגיע לנירוף דבר שאינו מחכוין מותר ופריך ומי אמר אביי הכי והתניא ימול בשר ערלתו אפי׳ במקום בהרת יקוץ דברי רבי אושעיא והוינן בה קרא ל"ל ואמר אביי לא נזרכה אלא לר' יהודה דאמר דבר שאין מחכוין אסור והשתא אמאי לא מייתי ההיא דביזה דהיא משנה שלמה דאסר ר' יהודה דבר שאין מתכוין ומייתי מילחיה דאביייב ועוד מוחק הספר דגרס ואין שבות במקדש לכך נראה לפרש התם אביי אמר אפילו כו׳ דבר שאין מתכוין מותר פי׳ מותר י׳ לר׳ יהודה יג ולא אסר °ליה ר׳ יהודה דבר שאין מתכוין אלא מדרבנן ׄד ופריך שו מימול בשר ערלמו דמוקי אביי דאילטריך לר׳ יהודה קרא שו א״כ ש״מ דאסר ר׳ יהודה אין מתכוין מן התורה ומשני וה״ג ה״מ בכל התורה כולה פי׳ בכל התורה כולה חוץ משבת™ אסורי™ מן התורה אבל צירוף דגבי שבת לא אסור אין מתכוין אלא מדרבנן דכיון דאין מתכוין לא הויא מלאכת מחשבת יש ושרי דאין שבות במקדש⁻ והשתא א״ש הכאכא וסוגיא דהתסכב וקשה דבפרק ספק אכל (כרימות דף כ: ושם) לי א"ר אשי כגון שנתכוין לכבות העליונות והובערו התחתונות מאליהן ית"ק סבר לה כר"י דאמר דבר שאין מתכוין אסור ולכך קאמר דחייב חטאת ומאן דפטר כר"ש דאמר דבר שאין מתכוין מותר אלמא משמע דדבר שאין מתכוין אסור לר"י אפי' בשבת מן התורה כג וי"ל דהתס⊂ד הוי פסיק רישיה שאי אפשר כללכה לכבות העליונות אם לא יובערו התחתונות כו וחשיב מלאכת מחשבת כו ואע"ג דהוי פסיק רישיה פטר ר״שכח משום דהויא מלאכה שאינה לריכה לגופה דאינו לריך להבערת התחתונות והא דנקט לישנא מתכוין ושאין מתכוין ולא נקט מ"ק ® כר"י דאמר מלאכה שאינה לריכה כו' משום רבותא דר"י נקט דלא תימא דלא מחייב ר"י מלאכה שאינה לריכה לגופה אלא במקום שמתכוין לעשות המלאכה כגון מכבה גחלת של עץ שלא יזוקו רבים שמתכוין לכיבוי אבל התם שאינו מתכוין להבעיר התחתונות לא בש קמ"ל כיון דהוי פסיק רישיה חייב^ל ובההיא^{לא} דהחותה גחלים להתחמם והובערו מאליהן לב נקט הא ר"י דאמר מלאכה שאינה לריכה לגופה חייב הא ר"ש כו׳ אע"ג דאין כוונחו להבעיר מדפטר ר"ש דאי כוונחו להבעיר הויא לריכה לגופה מ"מ^{דג} כיון דניחא ליה בהך הבערה לא קרינן ביה שאינו מתכוין דו ולהכי לא נקט לישנא דאין מתכוין אבל בנתכוין לכבות העליונות לא ניחא ליה בהבערת התחתונות כלל שהרי בא לכבות שייך לישנא דאין מתכוין אע"ג דהוי פסיק רישיה ור"ש שרי בחותה גחלים להתחמם ^{לה} אע"ג דבפרק הבונה (לקמן קג. ושם)^{לר} משמע דהתולש לאכילה בן רפתי הדרות לוכי המוא כפ לב שהוא אע"ג דאין מתכוין ליפות הקרקע^{דו} לא דמי לכל מלאכה שאינה לריכה לגופה כגון חותה להתחמס^{דה} דהתם אע"פ שאין מתכוין ליפות אנן סהדי דניחא ליה^{דט} אבל בחותה אינו נהנה בהבערה זו דבלא הבערה זו יתחמס^ה וכיון שאינו נהנה (b) בברור לא נתכוון להבעיר והויא מלאכה שאינה לריכה לו0: לא שנו אלא להפשיר. מתוך פי׳ הקונט׳ משמע דמפרש הסוגיא כן לא שנו אלא בדבר שאין שייך לירוף אלא פישור כגון מיחם שפינהו^{מא} אבל ללרף פי׳ בדבר ששייך לירוף כגון מיחם שפינו ממנו מים אסור^{מב} ושמואל אמר אף ללרף כלומר אף בדבר ששייך לירוף מותר ומשמע אפי׳ במתכוין ולהכי פריך וללרף לכתחילה מי שרי אלא אי איחמר הכי איחמר לא שנו דפינה ממנו מים שרי לחם לחוכו לונן אלא שיעור להפשיר ולא ללרף כגון שלא מלאהו כולו דליכא לירוף עד שימלאנו על כל גדוחיו ורב מפרש פינהו כרב אדא והא דפריך לעיל והא מצרף משום דמשמע ליה הא דקאמר אבל נותן לתוכו מים מרובין שיש שיעור לצרף מדקאמר מרובים אבל כשפינהו והמים בתוכו א״א להיות צירוף ודוחק ור״י מפרש בענין אחר דבפינהו נמי איכא צירוף כשמילאהו ובפינה ממנו מים כל שהוא יש בו שיעור לנרף מדפריך לעיל והלא מלרף ולא משני שאין בו שיעור לנרף ועוד מדקאמר אביי אבל מיחם שפינה ממנו מים אסור מפני שמצרף משמע דהתם פשיטא ליה שמצרף ולא שייך לפלוגי ביה דבכל שהוא הוא מצרף וה"פ לא שנו אלא להפשיר פי׳ שמתכוין להפשיר השתא סבירא ליה דמיירי רב אפי׳ בשיעור ללרף אבל ללרף שמתכוין ללרף אסור כר״ש ומפרש פינהו שפינה ממנו מים כרב אדא אי נמי פינהו עם המים^{חג} כאביי ומיירי כשיש בו שיעור ללרף כגון שממלאו כילו מים לוננין דאע"ג דהמים חמין שבתוכו לא נסתלקו יש שיעור ללרף ומחלק בין אין מחכוין למתכוין כר"ש ולא כאביי דמוקי לה באין בו שיעור לזרף וכר' יהודה וכי פריך אליבא דשמואל ולזרף לכתחילה מי שרי ה״ה דהוה מלי למיפרך אליבא דרב כיון דסבר דהלכה כרבי יהודה בגרירה דהיינו בדבר שאינו מחכוין מאי דוחקיה לאוקמי מתני כשיש בו שיעור ללרף וכר"ש לוקמה כשאין בו שיעור ללרף כאביי וכרבי יהודה דסבירא ליה כוותיה אלא אדשמואל קפריך דעדיפא ליה אלא אי איתמר הכי איתמר השתא מפרש מתניתין כאביי לגמרי שפינהו עם המים™ וה״פ לא שנו אלא שיעור להפשיר שאינו ממלא המיחם על כל גדותיו אבל שיעור לזרף מה אע"פ שאינו מתכוין אלא להפשיר אסור כרבי יהודה דסבר כוותיה אבלמי פינה ממנו מים לעולם אסור דבכל ענין יש שיעור ללרף כדפי׳ וכי קאמר אביי אבל תיחם שפינה ממנו מים™ כו׳ ה״ה דמצי למימר™ בד״א בשיעור להפשיר אבל שיעור לנרף אסור אלא ניחא ליה למינקט האי לישנא משום דמלשון פינהו דייק דאמיא כר' יהודה שמואל אומר אף שיעור ללרף מותר כר"ש וא"ת מדקאמר שמואל אף שיעור לצרף אם כן מוקי מתני' כאביי דדייק שפינהו דלרב אדא דמפרש שפינה ממנו מים לעולם יש שיעור לצרף ומאי אף שיעור לנרף דקאמר שמואל וכיון דמפרש כאביי אם כן נידוק דווקא פינהו הא פינהו ממנו אסור כר"י וי"ל דשמואל קאי

אלא היינו טעמא דריש
(בסר ממן) יומל לה: דריש ממן (בסר ממן) יומל לה: דריש מיינו להפשיר בלל ממן ביומר ממן מיינו למון ביומר ממן ביומר מיומר מיומר ממן ביומר ממן ביומר מיומר ביומר ממן ביומר מיומר ביומר ממן ביומר מיומר ביומר מיומר ביומר מיומר מיומר ביומר מיומר ביומר מיומר ביומר ביומר מיומר ביומר ביומר מיומר ביומר מיומר ביומר מיומר ביומר מיומר ביומר מיומר ביומר ב